

**[Ministeren for kulturelle anliggender.]**

er jo ikke tale om en halvkriminel handling, når der nu her indføres overgangsbestemmelser, der klarlægger, hvorledes sager efter den hidtidige lov skal behandles, og hvorledes sager efter den nye lov skal behandles, hvor skæringspunktet ligger. I overensstemmelse med den nugældende lovs § 42 finder den nye lovs bestemmelser også anvendelse på verserende fredningssager. Dette gælder dog ikke fredningssager m. v., som er rejst forinden lovforslagets fremsættelse den 23. januar 1963, idet disse sager færdigbehandles efter reglerne i den nugældende lov.

Det må anses for særdeles ønskeligt og praktisk, at så få sager som muligt når at komme frem efter den 23. januar i år, idet disse sager i dag kun kan behandles efter den nugældende lov, medens de sager, som ikke er fremme til endelig afgørelse inden tidspunktet for lovforslagets vedtagelse, vil være at tage op til en ny behandling, ikke blot efter andre regler, men også af helt andre myndigheder. Det vil for mange aktivt interesserede være en ulykkelig situation. Der er al grund til at henstille, at lovforslagets behandling fremmes mest muligt. Lovforslaget bør gennemføres også uden hensyn til den europæiske markedssituation. Hvis ønsket om et Danmark med bevarede rettigheder skal opretholdes, må der ske noget, og det må ske nu.

**Justitsministeren (Hans Hækkerup):** Jeg vil gerne bede det ærede medlem hr. Thestrup om at være opmærksom på, hvor begrænset det indgreb i og for sig er, som omhandles af § 22 i naturfredningslovforslaget. Rækkevidden af dette indgreb er jo begrænset til forbud imod en bebyggelse, som typisk ikke er naturlig efter stedets karakter. Der sker intet indgreb over for den hidtidige udnyttelse af arealet.

Jeg forstod, at det ærede medlem i og for sig var tilfreds med bestemmelsen i vejbestyrelsesloven af 1957 og fandt den deri indeholdte erstatningsbestemmelse ud fra sit formål tilstrækkelig. Denne bestemmelse går jo ud på, at erstatning alene ydes, hvis indgrebet medfører, at ejerne afskæres fra en efter ejendommens beskaffenhed og beliggenhed økonomisk rimelig og forsvarlig udnyttelse af ejendommen. Jeg er ikke ganske sikker på, at det ærede medlem helt

har overvejet, om denne bestemmelse ud fra hans principielle synspunkt alligevel er helt tilfredsstillende.

Jeg beder altså det ærede medlem om endnu mere indgående at studere § 22, stk. 2, og jeg vil trods alt give udtryk for et håb om, at vi dog vil kunne finde hinanden, idet jeg nemlig ubetinget anerkender, at det ærede medlem har et aldeles positivt syn på den sag, vi i dette øjeblik behandler.

Det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen ville have undersøgt problemet om, hvorvidt denne rådighedsbegrænsning var erstatningsforpligtende. Jeg tror ikke, det ærede medlem kan opnå at få en sådan undersøgelse gennemført, før lovforslaget er gennemført, således at spørgsmålet i konkret form kan indbringes for domstolene. Den samme bemærkning vil jeg gøre til det ærede medlem hr. Thestrup, som sagde, at det konservative folkeparti ville gøre alt for at sikre erstatning til de pågældende ejere. Jeg har allerede ved behandlingen af de foregående sager på dagsordenen gjort opmærksom på, at regeringen og regeringspartierne — hvilket blev understreget af det ærede medlem hr. Helge Larsen — er indstillet på, at en påberåbelse af grundlovens § 73, stk. 2, vil blive afvist af flertallet. Derefter er der vel næppe anden udvej at gå, efter at lovforslaget er ophøjet til lov, end at søge sagen under konkret form indbragt for domstolene.

Jeg har endelig en bemærkning til det ærede medlem hr. Thestrup i anledning af det ærede medlems betragtninger over, hvad der ville være sket, hvis Frederik den Sjette havde gjort sådan og sådan. Jeg kom til at tænke på, hvad der egentlig ville være sket, hvis vi ikke for 150 år siden havde fået forordningen om fredskovpligten. Hvis man tænkte sig, at der i dag var stillet forslag derom, er jeg bange for, at det konservative folkeparti ud fra det synspunkt, det ærede medlem har gjort til sit, ville være gået imod en foranstaltning, som alle i dag erkender har været af uendelig værdi for det danske samfund.

**Jens Chr. Christensen:** Jeg skal ikke forlænge debatten særligt. Den højterede kulturminister fandt mit ordvalg lidt skarpt, ja, det var næsten, som om jeg havde været parlamentarisk. Må jeg herom allerførst